

[Aksel Larsen.]

hvad man vil gøre for dem. Men det er jo alt sammen noget, der kan overvejes i den kommende tid.

Hvad angår indførelse af en almindelig omsætningsafgift dels til afløsning af den eksisterende engrosoms, men dels altså også som en udvidelse af omsætningsafgiften, har hr. Peter Nielsen her talt om, at der i befolkningen er og længe har været et vidt udbredt ønske om at se en overflytning af skattebyrden fra direkte til indirekte skatter.

Jeg anerkender, at hr. Peter Nielsen sagde, at hans ønsker i den henseende ikke var så varme, men jeg tror, han tager fejl, hvis han mener, at der i befolkningen er et sådant ønske. Der er naturligvis et sådant ønske i visse dele af befolkningen, nemlig hos dem, der mener, at de vil have økonomisk fordel af en sådan overflytning derved, at de får en mindre skattebyrde. Jo mere vægt man lægger på de indirekte skatter, og jo mindre vægt man lægger på de direkte skatter, jo større fordel bliver det for dem med de store indtægter, som ikke er tvunget til eller måske slet ikke er i stand til at bruge hele deres løbende indtægt til forbrug. De folk derimod, der er nødt til at bruge hele deres løbende indtægt til forbrug, vil blive beskattet fuldt ud igennem forbrugsbeskatningen, og derfor er vi nødt til at have en indkomstbeskatning af betydelig størrelse til at afbalancere forbrugsbeskatningen, som jeg erkender er af et sådant omfang, at man ikke kan tænke sig den afskaffet, selv om man godt kan tænke sig den omlagt. Jeg deler altså ikke, og jeg tror ikke, at befolkningen i det hele taget deler ønsket om at se de indirekte skatter forøget på de direkte skatters bekostning.

Jeg konstaterer for øvrigt, at vi i det sidste par år er kommet ind i en udvikling, hvor statens provenu af de direkte skatter har været voksende i forhold til provenuet af forbrugsskatterne. Jeg synes, at det sådan set er en god udvikling; jeg mener, at den skal fortsætte, og jeg er sikker på, at den vil fortsætte, hvis vi får gennemført den skattereform, der nu forhandles om.

Det er rigtigt, at meromsen ikke er noget helt nyt, det er en gammel kending. Vi har haft den til behandling her i folketinget i et par år, vi kender den så temmelig

ud og ind; vi er ikke færdige med at behandle lovforslaget, og hvis vi skal have en meroms, går jeg ud fra, at lovforslaget vil undergå visse ændringer. Men lad mig minde om, at indtil den 10. maj 1966 var meromsen foreslået ud fra den forudsætning, at den skulle skaffe staten et merprovenu ud over engrosomsen, og at dette merprovenu i det væsentlige skulle bruges til en almindelig lettelse af indkomstbeskatningen, hvilket naturligvis ville være til særlig fordel for dem med de mellemstore og de store indkomster; det var et ønske fra venstre og det konservative folkeparti, som regeringen og regeringspartiet tilsyneladende bøjede sig for. Man forhandlede i hvert fald på dette grundlag om en såkaldt skattereform, som skulle bestå i, at man flyttede skattebyrden fra de direkte skatter over på forbrugs-skatterne.

Jeg kan sige — som vi har sagt det i vore tryksager før valget — at vi er glade for, at vi var med til at forhindre et sådant skatteforlig, at forhindre, at der blev indført en meroms på disse præmisser, og jeg synes, at de partier, der dengang var så ivrige efter at gennemføre en meroms ud fra sådanne forudsætninger, skulle tænke på, hvordan det gik med deres herostratisk berømte køreplan, som de fastlagde i januar 1966, hvor de var sikre på, at de skulle kunne være nået til endestationen den 10. maj. Det gik altså ikke, og nu er der løbet meget vand i stranden og puttet mange stemmesedler i valgurnerne siden. Vi er nu i en helt anden situation. Nu forhandles der virkelig om en skattereform, og det er signaliseret forud for valget af de partier, der har flertal i folketinget. Vælgerne vidste, hvad de stemte for, og hvad de stemte imod; der kan ikke være nogen tvivl om, hvad vælgerflertallet ønsker.

Regeringen er kommet med visse forslag, der tilsigter at realisere løfterne om en skattereform, den har bebudet andre forslag, og den har skitseret, hvordan det hele forudsættes at skulle gå. Finansministeren har kaldt dette for en slags tretrinsraket, og det er der nogle der ikke kan lide, forstår jeg. Hr. Poul Møller skal være vittig, og for at få lov til at anvende tallet 0 gør han opmærksom på, at man tæller 3, 2, 1, 0. Nu skal jeg ikke gøre det billigt ved at sige, at så amerikanske behøver